

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Ing. P. C.**, narozen „X“,
bytem „X“,

proti

žalovaným: 1) **Generální ředitel Generálního ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4,
2) **Ředitel Celního úřadu pro Ústecký kraj**,
sídlem Hoření 3540/7A, 400 11 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 19. 10. 2017, č. j. 45137-4/2017-900000-302,
a proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 26. 10. 2017, č. j. 66352/2017-900000-405-29656,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 26. 10. 2017, č. j. 66352/2017-900000-405-29656, **se odmítá.**
- II. Žaloba proti rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 19. 10. 2017, č. j. 45137-4/2017-900000-302, **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného 1) generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 19. 10. 2017, č. j. 45137-4/2017-900000-302, jímž žalovaný 1) zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „ředitel celního úřadu“) ze dne 20. 6. 2017, č. j. 85508/2017-620000-01. Tímto rozhodnutím ředitel celního úřadu podle § 113 a § 122 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) žalobci od 1. 7. 2017 odňal osobní příplatek s tím, že ostatní složky služebního příjmu se nemění. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí ředitele celního úřadu a uložil žalovanému 1) povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.
2. Zároveň se žalobce v žalobě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného 2) ředitele celního úřadu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 66352/2017-900000-405-29656, jímž byl žalobce dnem 1. 11. 2017 zařazen do 5. tarifní třídy, 10. tarifního stupně a byl mu stanoven základní tarif 33 520 Kč s tím, že zvláštní příplatek ve výši 2 000 Kč se tímto rozhodnutím nemění.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal nespravedlivost a nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného 1) vyplývající z žalobcem předložených důkazů. Popsal, že npor. Ing. J. Ch., vedoucí oddělení 22.1 celního úřadu, (dále jen „hodnotitel“) vyhotovil nepravdivé negativní průběžné hodnocení za rok 2016, v němž úmyslně nespravedlivě a nepravdivě posoudil žalobcovu odbornost, kvalitu plnění jeho služebních povinností a úroveň jeho teoretických znalostí včetně jejich aplikace při výkonu služby. Podle žalobce jej hodnotitel ve zlém úmyslu pomluvil a na základě toho mu ještě nespravedlivě navrhl odnětí osobního příplatku, čímž naplnil všechny znaky trestněprávního jednání pomluvy a zneužití pravomoci vedoucího příslušníka. Žalobce podotkl, že proti lživému negativnímu průběžnému hodnocení za rok 2016 a bezdůvodnému návrhu na odnětí osobního příplatku podal písemné námitky, ve kterých i s odkazem na zpracované sebehodnocení prokázal úmyslné zavrženíhodné trestněprávní jednání hodnotitele vůči žalobci, kdy hodnotitel chtěl žalobci způsobit co největší újmu, což se mu při spolupachatelství dalších příslušníků zdařilo. Žalobce měl za to, že prokázal také neplatnost průběžného hodnocení za rok 2016 z důvodu nesplnění povinnosti hodnotitele umožnit, aby se v rámci hodnotícího pohovoru hodnotitel i hodnocený vyjádřili k výsledkům hodnocení, které pak hodnotitel předá hodnocenému, jak ukládá čl. 8 odst. 3 vnitřního předpisu Celní správy České republiky, Generálního ředitelství cel, č. 5/2016 (dále jen „vnitřní předpis č. 5/2016“). Podle žalobce se totiž hodnotitel i žalobce vyjadřovali k úplně jiným výsledkům hodnocení, než které pak hodnotitel žalobci předal; k tomu se hodnotitel podle žalobce přiznal na poradě oddělení 22.1 dne 2. 3. 2017, což písemně potvrdili svědkové. Žalobce proto nepovažoval předané hodnocení za platné.
4. Žalobce upozornil na to, že žalovaný 1) zmíněné svědky nevyslechl, neprošetřil zavrženíhodné jednání hodnotitele a ještě mu nadržoval. Služební funkcionáři podle žalobce neprověřili ani další důkazně podložené skutečnosti uvedené v písemných námitkách, tyto námitky byly zamítnuty a bylo zahájeno řízení o odnětí osobního příplatku, v němž služební funkcionáři znovu ignorovali všechny předložené důkazy. Žalobce konstatoval, že žalovaný 1) vycházel jen z návrhu lživého negativního průběžného hodnocení za rok 2016, které v rozporu s předloženými důkazy prohlásil za platné, a navíc za služební hodnocení ve smyslu § 203 zákona o služebním poměru, ačkoli jím evidentně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebylo. Žalobce nesouhlasil se stanoviskem žalovaného 1), který výpovědi svědků označil za nadbytečné a zdůraznil pravomoc služebního funkcionáře osobní příplatek (kdykoli svévolně i zlovolně) snížit či odejmout jako nenárokovou složku služebního příjmu. To žalobce považoval za flagrantní zneužití pravomoci, při kterém došlo k nadřezování, trestněprávnímu jednání i ke spolčení. Žalovaný 1) podle žalobce způsobil značné ohrožení jeho vážnosti u spoluobčanů, jeho zásadní poškození ve služebním poměru, poškození jeho dobré pověsti a narušení rodinných vztahů. Žalobce dodal, že šlo o pokračování několikaleté difamační kampaně, která zřejmě měla vyústit v jeho propuštění. Poznamenal, že na ochranu osobnosti proti neoprávněnému zásahu do svých práv nejen v souvislosti s podáním žaloby vynaložil značné finanční prostředky, úsilí a množství soukromého času. Požadoval proto náhradu nákladů ve výši 16 000 Kč plus soudní poplatky s tím, že tyto náklady zahrnují výdaje a soukromý čas vynaložené na studium, konzultace, přípravu, zpracování a podání žaloby, dopravu za právníky do Brna, s nimiž vedl konzultace, náklady na jejich pohoštění, používání soukromého telefonu, počítače a za přístup na internet.

5. Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného 2) neuplatnil žalobce žádné žalobní body.

Vyjádření žalovaného 1) k žalobě

6. Žalovaný 1) ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jehož závěry se žalobce podle žalovaného snaží dezinterpretovat. Zdůraznil, že při svém rozhodování nevycházel pouze z průběžného služebního hodnocení, nýbrž v souladu s apelačním principem rozhodovací důvody ředitele celního úřadu rozvinul a doplnil uvedením konkrétních podkladů, pro které byl žalobci osobní příplatek odňat. Navržené svědecké výpovědi, které měly prokázat „neplatnost“ průběžného služebního hodnocení, podle žalovaného 1) diskvalifikoval sám žalobce tím, že toto hodnocení bez výhrad podepsal. Žalovaný 1) popřel, že by v napadeném rozhodnutí poukázal na možnost osobní příplatek kdykoli snížit či odejmout jako nenárokovou složku, a dodal, že fakultativně přiznávaný osobní příplatek může být přiznáván, měněn nebo odnímán pouze na základě konkrétních skutečností týkajících se kvality či rozsahu výkonu služby, přičemž tyto důvody musí být v rozhodnutí konkretizovány. Žalovaný 1) upozornil na to, že napravil deficit rozhodnutí ředitele celního úřadu, které bylo v tomto směru strohé. Podle žalovaného 1) nenese jeho postup žádné znaky svévole či zlovolnosti a žalobcova tvrzení o trestněprávním jednání a tvrzení související označil žalovaný 1) za nepodložená a ponechal je bez dalšího komentáře. Žalobcův požadavek na náhradu nákladů řízení pokládal žalovaný 1) za absurdní, náklady za nepřiměřené a nedoložené. V této souvislosti pak citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 135/2015. Žalovaný 1) dále poznamenal, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 26. 10. 2017 je nepřijatelná, neboť žalobce nevyčerpal žádný opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí. Doplnil, že předmětné rozhodnutí nemohlo konstituovat druhé odnětí osobního příplatku, jde o pouhý „mzdový výměr“ s deklaratorními účinky, jímž byla deklarována úprava základního tarifu, ke které došlo *ex lege*. Toto rozhodnutí tak podle žalovaného 1) nemá s obsahem žaloby nic společného. Žalovaný 1) navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného 1)

7. Žalobce v replice ze dne 5. 2. 2018 podotkl, že žalovaný 1) neuvedl žádné konkrétní pravdivé odůvodnění, proč ředitel celního úřadu odňal žalobci osobní příplatek, a nedoložil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu žádný důkaz, který by prokázal, že před vydáním rozhodnutí ředitele celního úřadu poklesla žalobcova dosavadní kvalita nebo rozsah výkonu služby v čase nebo ve srovnání s jinými příslušníky vykonávajícími stejnou službu a majícími stejný nebo vyšší osobní příplatek. Takové odůvodnění podle žalobce vyžaduje § 112 odst. 3 a § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Dodal, že v rozhodnutí ředitele celního úřadu není uvedeno nic z toho, co žalovaný 1) zmínil jako důvody odnětí osobního příplatku v odstavcích 7 a 10 svého rozhodnutí. Podle žalobce nestačí konstatování o podstatném snížení kvality výkonu služby, v rozhodnutí musí být konkrétní data a skutečnosti, které to prokazují. Žalobce připomněl, že proti všem nespravedlivě uloženým kázeňským trestům podal žaloby a žalovaný 1) nemá žádné vykonatelné rozhodnutí ve věcech žalobci uložených kázeňských trestů. Žalobce zdůraznil, že se nedopustil žádných jednání, z nichž byl křivě obviněn, a poznamenal, že podal trestní oznámení na ředitele celního úřadu, nicméně Generální inspekce bezpečnostních sborů jeho podnět odložila a předala věc celní správě, která následně dělala, že závažné skutečnosti týkající se jednání hodnotitele neexistují, ačkoli nprap. Š. a nprap. Š. do protokolu Generální inspekce bezpečnostních sborů vypověděli, že je hodnotitel před vyhotovením lživého průběžného hodnocení žalobce za rok 2016 nabádal ke křivému svědectví proti žalobci v oblasti dodržování služební kázně, což oba odmítli.

8. Podle žalobce je důležité, že všechna jednání, ze kterých byl v kázeňských řízeních křivě a nespravedlivě obviněn, neměla vliv na kvalitu a rozsah výkonu jeho služby, tj. celní řízení. Podotkl, že osobní animozity nesmí být důvodem k odnětí osobního příplatku či k jinému postihování příslušníka. Podle žalobce neumožňuje § 190 zákona o služebním poměru žalovanému 1), aby ve svém rozhodnutí doplnil důkazní deficit, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce popřel tvrzení žalovaného 1), že s hodnocením bez výhrad souhlasil, a vysvětlil, že podpisem pouze potvrdil převzetí opisu hodnocení, neboť v opačném případě by se jednalo o porušení § 203 zákona o služebním poměru i čl. 8 odst. 3 vnitřního předpisu č. 5/2016. Zdůraznil, že proti předmětnému hodnocení podal ve lhůtě podle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru námitky, a upozornil na to, že služební předpis nemůže zákonem stanovenou lhůtu zkrátit. Žalovaný 1) podle žalobce konkrétně neuvedl, čím žalobce porušil loajalitu k bezpečnostnímu sboru. Žalobce připomněl, že podle služebního slibu má být příslušník loajální k České republice a chránit její zájmy i proti neodbornému a protiprávnímu jednání celní správy působícímu škody velkého rozsahu, na nichž se žalobce nechtěl podílet. Odmítl falešnou loajalitu k celní správě, kterou si tato podle žalobce vynucuje úmyslným zlovolným jednáním, jímž mu ničí profesní i soukromý život.
9. Žalobce označil za podstatné, že hodnotitel z vlastní viny zpracoval průběžné hodnocení za rok 2016 po termínu 31. 12. 2016, do kdy tak měl podle čl. 11 odst. 1 vnitřního předpisu č. 5/2016 učinit, že žalobci neumožnil se k hodnocení, které mu předal dne 2. 3. 2016 (*myšleno patrně 2017, pozn. soudu*), vyjádřit v rámci hodnotícího pohovoru, jak mu ukládá čl. 8 odst. 3 téhož předpisu, a že se hodnotitel na poradě oddělení dne 2. 3. 2017 přiznal k úmyslnému zavrženíhodnému trestněprávnímu jednání, že vyhotovil na žalobce nepravdivé negativní průběžné hodnocení drasticky horší, než bylo projednáno v hodnotícím pohovoru, a nesplnil sliby dané žalobci při tomto pohovoru. Žalobce měl za to, že žalovaný 1) soudu neposkytl první průběžné hodnocení za rok 2016, které hodnotitel žalobci předal dne 16. 9. 2016, a související dokumenty. Předmětné hodnocení bylo podle žalobce vynikající, avšak obsahovalo nepochopitelný návrh na odnětí osobního příplatku, proto žalobce podal stížnost, ze které plyne, že hodnotitel lhal, když tvrdil, že k prvnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hodnocení vykonal hodnotící pohovor. Žalobce namítal, že ve srovnání s prvním hodnocením hodnotitel ve druhém hodnocení předaném dne 2. 3. 2017 drasticky snížil žalobcovo hodnocení, aby obstál jeho návrh na odnětí osobního příplatku. Poté se podle žalobce hodnotitel na poradě dne 2. 3. 2016 (*myšleno patrně 2017, pozn. soudu*) přiznal, že se žalobcem nebylo projednáno druhé hodnocení, nýbrž jeho podstatně méně negativní verze, kterou hodnotitel navzdory slibům ještě zhoršil, k čemuž však neprovedl hodnotící pohovor. Žalobce shrnul, že žalovaný 1) neměl k odnětí osobního příplatku žádný věcný důvod, a dodal, že si žalovaný 1) vykládá § 112 odst. 3 a § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru tak, že ředitel celního úřadu je oprávněn příslušníkovi osobní příplatek kdykoli svévolně i zlovolně snížit či odebrat jako nenárokovou složku příjmu. Závěrem žalobce upřesnil vyčíslení nákladů řízení.

Posouzení věci soudem

10. Nejprve se soud zabýval tou částí žaloby, která směřovala proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 26. 10. 2017. Soud shledal, že se jedná o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo možno napadnout odvoláním, o čemž byl ostatně žalobce v předmětném rozhodnutí poučen. Žalobce však odvolání proti zmíněnému rozhodnutí nepodal, jak si soud ověřil dotazem u žalovaného 2). Podle § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *„[n]estanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.“* V § 68 písm. a) s. ř. s. je pak uvedeno, že *„[ž]aloba je nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.“* Žalobce přípustný řádný opravný prostředek proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 26. 10. 2017 nevyčerpal (nepodal odvolání), což činí žalobu v tomto rozsahu nepřipustnou. Soud proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. a) téhož zákona žalobu proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 26. 10. 2017 jako nepřipustnou odmítl.
11. O žalobě proti rozhodnutí žalovaného 1) soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný 1) s tímto postupem výslovně souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného 1) soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během šedesátidenní lhůty od právní moci napadeného rozhodnutí ve smyslu § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného 1) není důvodná.
14. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud upozorňuje žalobce, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. třetí větě s. ř. s., podle které „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci rozhodnutí žalovaného 1), jak stanoví § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru, tj. v projednávané věci do 29. 12. 2017, neboť napadené rozhodnutí žalovaného 1) bylo žalobci doručeno dne 30. 10. 2017 a téhož dne nabylo právní moci. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl v replice ze dne 5. 2. 2018, neboť tak učinil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnou námitkou žalobce, že § 190 zákona o služebním poměru neumožňuje žalovanému 1), aby ve svém rozhodnutí doplnil důkazní deficit, ani námitkou, že žalovaný 1) neuvedl žádné konkrétní pravdivé odůvodnění, proč ředitel celního úřadu odňal žalobci osobní příplatek, a neuvedl, čím žalobce porušil loajalitu k bezpečnostnímu sboru. Stejně tak soud pro opožděnost nemohl přihlížet k námitce, že všechna jednání, ze kterých byl v kázeňských řízeních křivě a nespravedlivě obviněn, neměla vliv na kvalitu a rozsah výkonu jeho služby, tj. celní řízení. Také veškeré argumenty upozorňující na průběžné hodnocení za rok 2016, které hodnotitel žalobci předal dne 16. 9. 2016, byly uplatněny opožděně. Pouze na okraj soud poznamenává, že toto průběžné hodnocení bylo prohlášeno za neplatné a později nahrazeno průběžným hodnocením ze dne 24. 2. 2017, tudíž je pro danou věc zcela irelevantní.

15. Soud dále připomíná, že předmětem soudního přezkumu v této věci je rozhodnutí žalovaného 1) ve věci odnětí osobního příplatku žalobci. Soud je podle § 65 odst. 1 s. ř. s. povolán výhradně k tomu, aby posoudil, zda byl žalobce zkrácen na svých právech tímto rozhodnutím nebo v důsledku porušení jeho práv v řízení, jež k vydání napadeného rozhodnutí vedlo. Soudu proto v tomto soudním řízení nepřísluší zkoumat jiné postupy služebních funkcionářů a dalších osob, které se odehrály mimo řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí žalovaného 1). Z tohoto důvodu se soud nebude zabývat námitkami upozorňujícími na to, že ze strany žalovaného údajně šlo o pokračování několikaleté difamační kampaně, která zřejmě měla vyústit v žalobcovo propuštění, ani zmínkami o žalobcem podaných trestních oznámeních.
16. Podle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že „[o]sobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno.“
17. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2009, č. j. 3 Ads 86/2008-80, dostupném na www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že „[k]aždé rozhodnutí služebního funkcionáře ve věci osobního příplatku příslušníka musí být řádně odůvodněno, neb je rozhodnutím konstitutivní povahy, a na rozdíl od deklaratorního rozhodnutí o nárokových příplatcích zakládá novou právní situaci. V odůvodnění rozhodnutí o osobním příplatku musí služební funkcionář uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Je nezbytné, aby rozhodnutí vycházelo z prokazatelných důkazních prostředků, které přesvědčují nejen adresáta rozhodnutí, ale i odvolací orgán o věcné správnosti změny osobního příplatku. To platí nejen o situaci, kdy je osobní příplatek odnímán Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebo snižován, ale i o situaci, kdy je osobní příplatek rozhodnutím přiznáván nebo zvyšován. I když to zákon výslovně nestanoví, o změně osobního příplatku (zvýšení, snížení nebo odejmutí) příslušníka rozhoduje služební funkcionář v závislosti na plnění podmínek stanovených pro jeho přiznání.“ S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že citovaným požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal.

18. Podle žalovaného byly důvodem odnětí osobního příplatku nedostatky v oblasti dodržování služební kázně žalobcem. Závěr o správnosti rozhodnutí o odnětí osobního příplatku založil žalovaný jednak na průběžném hodnocení žalobce zpracovaném dne 24. 2. 2017, které srovnával s předchozím průběžným hodnocením ze dne 14. 5. 2015, a jednak na pravomocných kázeňských rozhodnutích ředitele celního úřadu dokládajících porušení služební kázně žalobcem. Jednalo se o rozhodnutí ředitele celního úřadu ze dne 23. 9. 2015, č. j. 98182-12/2015-620000-6, jež bylo změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 2. 2016, č. j. 55993-10/2015-900000-302, ve věci porušení služební povinnosti uvedené v § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, za které byl žalobci uložen kázeňský trest – písemné napomenutí. Dále se jednalo o rozhodnutí ředitele celního úřadu ze dne 14. 6. 2016, č. j. 51929-11/2016-620000-6, jež bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2016, č. j. 33017-5/2016-900000-302, a kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v porušení služební povinnosti uvedené v § 45 odst. 1 písm. a) a e), ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, v § 18 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o celní správě“) a v čl. 6 písm. d) služební předpisu č. 24/2014 Pravidla vzhledu, chování, služební kázně a služební zdvořilosti, za což byl žalobci uložen kázeňský trest – písemné napomenutí. Skutečnost, že žalobce proti těmto rozhodnutím podal žaloby, nic nemění na tom, že v době rozhodnutí ředitele celního úřadu o odnětí osobního příplatku žalobci byla předmětná kázeňská rozhodnutí pravomocná a vykonatelná, tudíž z nich služební funkcionáři mohli bez dalšího vycházet. Obě zmíněné žaloby navíc zdejší soud zamítl (srov. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 3. 2020, č. j. 15 Ad 2/2016-66 a č. j. 15 Ad 8/2016-64, dostupné na www.nssoud.cz).
19. Soud zdůrazňuje, že průběžné hodnocení žalobce ze dne 24. 2. 2017 není služebním hodnocením ve smyslu § 203 zákona o služebním poměru, a proto se na něj právní úprava služební hodnocení nevztahuje. Zpracování služební hodnocení přitom není nutnou podmínkou pro rozhodování ve všech věcech služební poměru příslušníka (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 3 Ads 86/2008-80), přičemž v projednávané věci plně postačovalo hodnocení průběžné. Směrem k žalobci soud podotýká, že tyto instituty je třeba rozlišovat, a proto veškeré jeho argumenty poukazující na náležitosti služební hodnocení a postup při jeho zpracování nejsou pro projednávanou věc relevantní, a příslušné námitky tudíž nejsou důvodné. Soud dále poznamenává, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neprohlásil předmětné průběžné hodnocení ze dne 24. 2. 2017 za služební hodnocení ve smyslu § 203 zákona o služebním poměru, jak nedůvodně namítá žalobce. Naopak, žalovaný na rozdíl od žalobce zcela správně tyto pojmy (instituty) rozlišoval.
20. Průběžné každoroční hodnocení není v zákoně o služebním poměru blíže upraveno, je toliko zmíněno v § 203 odst. 5 tohoto zákona jako podklad pro služební hodnocení s tím, že průběžné každoroční hodnocení provádí přímý nadřízený příslušníka v průběhu kalendářního roku a schvaluje je hodnotitel. Podrobnější úpravu průběžného každoročního hodnocení obsahuje vnitřní předpis č. 5/2016. Podle čl. 5 odst. 3 tohoto vnitřního předpisu je průběžné hodnocení jedním z podkladů pro provedení služební hodnocení příslušníka. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a slouží jako podklad pro stanovení výše osobního příplatku. Z čl. 8 odst. 4 vnitřního předpisu č. 5/2016 vyplývá, že nesouhlasí-li příslušník s průběžným hodnocením, může do pěti pracovních dnů ode dne převzetí průběžného hodnocení písemně požádat hodnotitele o změnu hodnocení. Pokud této možnosti nevyužije, je podle čl. 9 odst. 1 téhož vnitřního předpisu průběžné hodnocení platné.

21. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že průběžné hodnocení žalobce bylo zpracováno na základě hodnoticího pohovoru konaného dne 24. 2. 2017 a žalobci bylo předáno dne 2. 3. 2017 s tím, že žalobce byl současně poučen o možnosti do pěti pracovních dnů požádat hodnotitele o změnu hodnocení. V tomto hodnocení je uvedeno, že „[v] průběhu hodnoceného období došlo k výraznému poklesu v oblasti dodržování zásad služební kázně, o čemž svědčí dvě pravomocně ukončená řízení o podezření ze spáchání kázeňského přestupku v daném období. O porušení služební zdvořilosti obdržel hodnocený rovněž dva záznamy o služebním výkonu. Z tohoto důvodu navrhuji odejmutí osobního příplatku.“ Námitky proti tomuto hodnocení podal žalobce až dne 15. 3. 2017, ačkoli lhůta pěti pracovních dnů k jejich podání uplynula dne 9. 3. 2017. Podle názoru soudu je proto třeba předmětné služební hodnocení považovat za platné, jak stanoví čl. 9 odst. 1 vnitřního předpisu č. 5/2016.
22. Soud zdůrazňuje, že to byl samotný žalobce, kdo se pozdním podáním námitek připravil o možnost požádat hodnotitele o změnu průběžného hodnocení, případně toto hodnocení jakkoli zpochybnit (např. i z hlediska včasnosti jeho zpracování) či prokázat jeho neplatnost. Soud doplňuje, že žalobcovy námitky byly navzdory jejich opožděnosti prověřeny mjr. Ing. P. P., vedoucí odboru 2, a nebyly shledány důvodnými (srov. interní sdělení ze dne 19. 5. 2017 založené ve správním spisu) Podle zjištění soudu navíc výše citovaná část předmětného průběžného hodnocení, která hovoří o žalobcových prohřešcích v oblasti dodržování služební kázně, jež byly důvodem pro odnětí osobního příplatku, plně odpovídá dalšímu obsahu správního spisu, který zahrnuje obě výše citovaná rozhodnutí ředitele celního úřadu o kázeňských přestupcích žalobce i oba zmíněné záznamy o služebním výkonu (ze dne 28. 1. 2016 a ze dne 4. 4. 2016). V tomto kontextu soud ve shodě se žalovaným považuje jakékoli další dokazování mající za cíl zpochybnit citované průběžné hodnocení za zcela nadbytečné, neboť ani žalobcem navržené výsledky svědků by nemohly nic změnit na tom, že žalobce opakovaně porušil služební kázeň. Soud zároveň nepřisvědčil žalobcovu názoru, že žalovaný ignoroval všechny předložené důkazy. Žalovaný totiž na veškeré důkazy řádně reagoval – některé z nich byly ve správním řízení provedeny a u ostatních žalovaný vysvětlil, proč provedeny nebyly.
23. Žalobce by si měl uvědomit, že důvodem odnětí jeho osobního příplatku nebyl pokles jeho odbornosti, pokles kvality plnění jeho služebních povinností či pokles úrovně jeho teoretických znalostí včetně jejich aplikace při výkonu služby, tudíž údaje týkající se těchto oblastí, které jsou obsaženy v průběžném hodnocení ze dne 24. 2. 2017, nemají pro projednávanou věc žádný význam. Žalobcovo tvrzení, že hodnotitel tyto kategorie posoudil nespravedlivě a nepravdivě, tudíž vůbec není relevantní. Totéž platí pro žalobcovu poznámku, že tím hodnotitel naplnil všechny znaky trestněprávního jednání pomluvy a zneužití pravomoci vedoucího příslušníka a že mu žalovaný nadržoval. Nic takového ostatně neodpovídá obsahu správního spisu, který jednoznačně podporuje správnost výše citovaných argumentů hodnotitele, uvedených v průběžném hodnocení ze dne 24. 2. 2017, i navazujících závěrů služebních funkcionářů o důvodnosti odnětí osobního příplatku žalobci.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. Soud nezjistil, že by žalovaný zdůraznil pravomoc služebního funkcionáře osobní příplatek (kdykoli svévolně i zlovolně) snížit či odejmout jako nenárokovou složku služebního příjmu, jak tvrdil žalobce. Žalovaný naopak v napadeném rozhodnutí správně poukázal na nutnost rozhodnutí o osobním příplatku náležitě odůvodnit. Tuto povinnost pak bezezbytku splnil, čímž současně v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, publ. pod č. 5/2003 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz) napravit nedostatky rozhodnutí ředitele celního úřadu. Soud proto zásadně odmítá, že by se služební funkcionáři dopustili zneužití pravomoci. Služební funkcionáři podle názoru soudu postupovali v souladu s právními předpisy, a proto jim nelze vytýkat ani údajné (nedoložené) ohrožení žalobcovy vážnosti u spoluobčanů, poškození žalobce ve služebním poměru, poškození jeho dobré pověsti a narušení jeho rodinných vztahů. Všechna tato tvrzení pokládá soud za pouhé spekulace bez reálného podkladu.
25. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu proti rozhodnutí žalovaného 1) v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené dokazování, neboť všechny relevantní skutečnosti byly řádně zdokumentovány ve správním spisu.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 3 s. ř. s. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 26. 10. 2017 byla odmítnuta, a proto žalobce ani žalovaný 2) nemají právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného 1) žalobce neměl úspěch a žalovanému 1) náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. května 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)